

De Vloek Van De Groene Steen

De kronieken van Yaghani, boek 4

Inhoud

EEN BUIT VOL BLOED	1
ONGEKEND ORDENEN	5
AURORS REIS NAAR HET PALEIS	19
DE REIS VAN DRIE MILJOEN	39
TEKORTKOMINGEN VERLANGEN	54
HET FIJNSTE UUR	76
YAGHANI	96

De Vloek Van De Groene Steen

Yaramis Frédéric

Schrijver: Frédéric Yaramis

Coverontwerp: Frédéric Yaramis

ISBN: 9789403610917

© Frédéric Yaramis

Voor mijn familie

Een Buit Vol Bloed

Drie onleesbare figuren van dezelfde lengte gleden in lange bruine mantels van een steile heuvel naar beneden, het bosgebied in. Het gezicht van de drie werd overschaduwd door een grote lederen hoed met lange, donkere rimpels. De drie mysterieuze figuren hielden vanachter een rotsblok, twee elfen in de gaten, die in hun stralend witte gewaad - onder hen - op een stenen pad liepen. Ze droegen een rood kistje vast met goudkleurige handvaten.

‘Dit is onze kans,’ fluisterde een van de drie mannen, ze trokken hun zwaarden uit de schede en sprongen vanachter het rotsblok op de twee elfen af. De elfen met sneeuwachtig haar, puntige oren en neus lieten hun kist op de grond vallen en grepen naar hun glas doorzichtige zwaard. Ze konden de aanval van de mannen net op tijd afweren. Eén van de elfen gaf de kist dat op de grond lag een trap met zijn hielbeen, waardoor die van het wandelpad, steil het bosgebied in donderden.

‘HAAAAAA!’ schreeuwden de drie mannen luidkeels – ze zwaaiden hun zwaarden richting de elfen.

Met een cirkelende beweging ontweken de elfen sierlijk de aanval, terwijl ze doorheen de mantels van de bandieten sneden.

‘Aagh!’

‘Geef de strijd nu op en we laten jullie levend gaan,’ zei de elf; hij keek de drie ernstig aan. De bandieten gaven geen gehoor - twee van de drie namen een wilde aanloop -, bloeddorstig sprongen ze met hun zwaarden richting de elfen. ‘Slechte keus,’ zei de elf, hij stak zijn zwaard in de buik van de bandiet.

‘Argh!’

Angstig keek de getroffene in de amberkleurige ogen van zijn overwinnaar, wiens luchtpijp kort daarna doorboord werd door het zwaard van zijn andere tegenstander. Beiden vielen dood op de grond. De derde bandiet liep van de steile helling naar beneden, terwijl hij de anderen verder liet vechten tegen elkaar. Hij gleed ongemakkelijk op de zachte ondergrond naar beneden en greep de kleine rode kist van de grond dat tegen een boomstronk leunde. De bandiet verdween in het doek van mist waarin het bosgebied baadde.

De elfenkoning, Obaï, zat in afwachting op zijn troon die gevestigd was in de open mond van een reusachtige zwarte kikker. De lange witte haren van de koning liepen zacht over zijn schouders, en hadden evenals zijn ijsblauwe ogen en lange ringbaard, een besneeuwd overkomen. De kroezige witte wenkbrauwen van de koning waren zo dik dat ze een deel van zijn voorhoofd verborgen hielden.

Met een ontspannen gelaat zat hij stijfjes door de opening van een marmeren muur te kijken, waarvan de poort breed openstond. Hij wachtte op de komst van zijn dienaren. Aan het einde van de gang verscheen een overschaduwde persoon. De onbekende hield zich met een arm staande tegen de muur, terwijl hij zijn andere arm onder de borst hield. Schuifelend kwam die steeds dichterbij stappen. Koning Obaï hield zijn wenkbrauwen op en leunde ietwat voorover. De gestalte van de naderende werd steeds beter zichtbaar. Het was Leysius, de dienaar en rechterhand van de elfenkoning. De gewonde elf liet een zorgwekkend bloedspoor achter.

‘Koning Obaï?’

Koning Obaï stond van zijn troon en probeerde zijn ergste gedachten te onderdrukken.

Met een groeiende ongerustheid liep hij naar zijn bloed kuchende dienaar. In de witte kleren van Leysius zaten